

tholomæus Camerarius in ca. 1. q. 9. nu. 85. tit. an agnatus, vel filius, & Schraderus in Tract. feudal., parte se-
43 prima, cap. 7. nu. 44. Ita quoque feudum hæreditariū venit in restitutione fideicommissi, vt scribunt quamplurimi, quos referam suo loco. Est ergo dicendum prædictos Dominos Marcum, & Maisium testatores potuisse de his feudis testari, & disponere, atque ita fideicommissio subiace.

Secundo accedit magis in specie, quod pater de feudo t̄ hæreditario, sive antiquo sive novo potest prosu-
43 libito testari, & disponere etiam in præiudicium filiorum, & præsertim prælegando illud vni iporum filiorum. Ita de feudo hæreditario antiquo respondit Alex. in consil. 18. nu. 18. & 19. lib. 5. & secutus est Ripa in l. in quartam, num. 180. ff. ad legem Falcid. Et de feudo hæreditario novo idem affirmant ipse Alex. in dicto consil. 18. nu. 5. & 6. lib. 5. qui Corneus in consil. 282. n. 10. in fine, lib. 3. Iason in l. 2. nu. 211. C. de iure emphyt. Iacobinus in investitura feudal., in verbo. Et cū pacto, quod de ipso feudo. num. 8. Curtius in Tractat. feudorum in quarta parte, nu. 233. versi. Secundus pos-
test, Rubeus in l. Gallus. S. quidam recte. nu. 89. versi. Secundus casus est, ff. de liberis, & posthu. & Craueta in consil. 256. nu. 3. versi, tamen in casu nostro. Eadem ratione supracommemorata moti sunt ij doctores, qd feudum hæreditarium, quo ad ipsius vasallū filios, & he redes non differt ab alijs rebus, & bonis liberis, & alio dialibus, de quibus pater potest ad libitum disponere, & testari.

Tertiū suffragatur receptadoctorum sententia, quod feuda hæreditaria veniunt in restitutione fideicommissi, sicuti demonstrabimus infra in ultima dubitatione. Ergo per necessarium antecedens dicendum est, va-
fallum posse hæc feuda hæreditaria supponere fidei-
commisso.

Quarto a fortiori sumitur argumentum, quod pater
44 t̄ vasallū potest in præiudicium filiorum testari, & disponere de feudo mixto, hoc est ex pacto, & prouiden-
tia hæreditario, vni sicut filiorum relinquendo in præiudicium aliorum. Ita sane affirmant Alexan. in consil. 29. nu. 19. lib. 5. Barbat. in consil. 66. col. 9. & 10. lib. 4. Crottus in l. qui Rom. S. duo fratres, num. 142. & 143. de verb. oblig. Socin. Sen. in consil. 127. nu. 10. versi. quinimmō in casu. lib. 3. Curtius iun. in Tract. feudorum, in quarta parte, nu. 32. in fine Crau. in consil. 256. col. 2. versi. tamen in casu nostro. Iulius Clarus in S. feudum, nu. 40. versi. aut vero, & secundò, Osascus in decisione 161. nu. 6. & ego ipse in consil. 104. nume. 16. libro 1.

Quintò, & ultimò vrget non mediocriter, quod hoc in casu nostro cessant rationes illæ, quibus solet impedi-
ti vasallū testari, & disponere, prout ei placet, de feu-
do. Nam quo ad dominū directum cessat prohibitiō, cum hic data fuerit ab ipsomet domino libera facultas & licentia alienandi, & disponendi, sicuti significant illa verba; Et in eis faciant quicquid voluerint, & licet sine ipso. D. Episcopi, & cuiuslibet alterius personæ contradictione &c. Et illa verba posita in investitura anni. 145. sic scripta, quod licitum sit dictis inuestitus vendere, donare, &c. cui, & quibus voluerint, exceptis personis prohibitis, &c. Et illa demum verba in in-
vestitura anni. 146. sic scripta. Et quidquid perpetuo placuerit faciendum, &c. Prædicta sane verba significant, vasallo permisum esse alienare feudum sine 45 t̄ hæcentia, & consensu ipsius domini directi, capitulo primo de feudo non habeti propriam naturam feudi, & affirmant Calcaneus in consil. 51. nume. 8. versi-
culo. Nec obstat dictum. Decius in consil. 193. col. penul. versi. Non obstat fundamentum, Rubeus in consil. 110. numero 11. in fine, ita quoque quo ad D. Comitissam Camillam cessat prohibitiō, & impe-

dimentum, cum de nullo eius præiudicio agatur; ex quo ipsa dici non potest vocata. Nam etiā illa verba, pro te hæreditibus, & successoribus, significant feu-
dum esse hæreditarium, non tamē hinc sequitur, quod transire possit, vt in specie reprobatur Socinus senior in consil. 19. columnā ultima libro primo, Decius in consil. 208. colum. penul. versi, non obstat dictum Baldi, &c. & in consil. 413. nume. 10. Brunus in consil. 18. num. 19. Neuianus in consil. 9. num. 9. Gozadinus in consil. 9. num. 52, & consil. 20. num. 30. Et prædictis ac-
cedunt per multi illi doctores, qui ea in opinione sūt,

46 quod feudum t̄ etiam concessum his verbis vniuersalibus, pro se, & hæredibus quibusque, non comprehen-
dat feminas, sed masculos tantum. Ita sane Baldus in capit. 1. §. donare. verbi. sed dubitari potest. tit. Quali-
ter olim feudum alienari poterat. Alexand. in consil. 30. numero 11. lib. 1. Decius in consil. 193. colum. penul. versi. Et ad hoc benefici, & in dicto consil. 208. colum. penul. versi. Non obstat dictum Baldi, & in ca-
in præfentia, hume. 48. de probatio. & alios quamplu-
res congesi in consil. 391. nume. 27. lib. 4. a fortiori ergo dicendum est, feminas non comprehendit sub simplici hac cōcessione, pro se, & hæredibus. Sic quo-
que dicimus ad hoc feudum hæreditarium concessum, adiecta clausula hac, pro se, & quibus dederit, vel vo-
luerit, qua vim maximam habet, vt vasallus disponere possit de ipso feudo, non admitti feminam cum tam ampla alienandi, & disponendi facultas, & licentia re-
stringatur, ne feminas comprehendat, sicuti in spe-
cie scribunt alienandi, & disponendi facultas, & licen-
tia restringatur, ne feminas comprehendat, sicuti in spe-
cie scribunt Baldus in dicto cap. 1. §. donare. Qua-
liter olim feudum alienari poterat, & in consil. 207. Questio est, colum. 2. versi. Sed considera. lib. 2. qui de emphyreusi ecclesiastica respondit, Ruinus in consil. 105. nu. 10. & 11. lib. 3. Decius in dicto consil. 193. colum. penul. prop̄ medium, & alii multi, quos com-
memorauit in consil. 61. nu. 20. lib. 1. in consil. 391. nu.
33. versi, respondet secundo, lib. 4. in consil. 906. nu.
32. & in consil. 930. nume. 48. 49. & 50. lib. 10. Et eo magis locum habet hæc sententia, quod feudum hoc Montironi sicut concessum, iure recti, legalis, & nobilis feudi. Porro feudi regulum t̄ non transit ad feminas, vt tradit in specie Thomas Marinus in Tract. de feudi-
dis. 21. De feudo habente propriam naturam feudi, numero tertio. Feudum enim rectum idem esse quod feudum proprium scripti post alios in commentariis de præsumptione, libro 3. præsumptione 95. In feudo autem proprio non succedere feminam, probant iura, quæ statim referant. Ita quoque feudum legale, hoc est, secundum leges feudi, feminas non admittit. cap. 1. §. hoc autem notandum, De ijs, qui feudum dare possunt, & capitu. 1. §. vlt. de success. feudi, & scribunt quamplurimi, quos congesi in consil. 391. num. 1. lib. 4. Nec repugnat, quod cum pro hoc feudo non sit præstandum seruitum perfōiale, sed quid realē, nēmē par vnum speronorum hoc est, calcarium, di-
cendum videtur feudum hoc transire etiam ad feminas, sicuti affirmant Alexan. in consil. nono, columna secunda, in fine, libro quinto. Decius in consil. 269. columnā prima. Parisius in consil. quarto, numero septimo, libro primo, & Decianus in consil. 58. nu. lib. 2. Et hac forte ratione mota est Rota Romana, quæ olim declarauit, dictam Dominam Comitissam Camillā esse capace dicti feudi Montironis. Quid autē alia rō-
ne sic indicauerit ipsa. Rota affirmare non possum, cū ex sententia ipsa ad me transmisla colligi non solū hoc non potest, nec qua actione egerit. D. Comes Io. Fraciscus dicta. D. Comitissa tunc aduersari. Nam respondet id procedere, qd verba inuestitura alter non significant, vt nostro in casu constat, ex supra dictis repu-

repugnare. Etenim licet hec feudū, sit in aliquo altera-
rum, nempe in præstatione, seruitū attamē in reliquis retinet naturam propriam feudi, iuxta ea, quæ tradunt Roman. in consil. 70. num. 2. Corneus in consil. 16. nu.
5. in fine, & in consil. 239. nume. 3. & 4. lib. 1. & mani-
festus Socinus sen. in consil. 257. colu. 4. in fine. versi.
Hec præmissis obstat, lib. 2. & hos secutus sum in con-
sili. 65. num. 68. lib. 1. & in consil. 845. num. 47. & nu.
48. lib. 9.

Quarta est dubitatio, an prædicti D. Marcus, & Al-
vius testatores instituunt filios suos, & eis substitue-
do, vt diximus, per fideicommissum voluerint in ipso fideicommissu includere etiam prædicta bona feuda-
lia? Respondendum est includere voluisse. Veritas hac permultis rationibus, argumentis, & doctorum au-
toritatibus demonstrabitur, prius tamen premisso,
hie agi, vt iam diximus de feudo hæreditario, & non di-
spatari nunc de porestate, de qua in præcedenti dubita-
tione actum fuit, sed solum contendit de voluntate, an scilicet dicti testatores voluerint in dictis hæredum in-
stitutionibus, & substitutionibus includere bona hec feudalia. His præmissis sic argumentor.

48. Primò, hæc feuda t̄ hæreditaria sunt vnum, & idem corpus inseparabile cum patrimonij dictorum testato-
rum, sicuti demonstrauimus supra in primo argu-
mento præcedentis dubitationis. Atqui certum est, dicti testatores reliquise filii suis, & substitutis bona patrimonialia, & allodialia. Ergo dicendum est voluisse pariter eidem relinquere feudum hoc hæ-
reditarium inseparabile, & connexum ipsi patrimo-
nio. Et hoc quidem ea ratione, ne vnum corpus, unaque res censematur diuerso iure, contra regulā. Ie-
cum, qui ades, ff. de vñucap. & scribunt Decius in l. ve-
nia. nume. quinto, C. de in ius voca. Socinus junior in consil. 159. numero sexto, libr. secundo, Crauert. in consil. 237. num. 12. lib. 2. & copiose Tiraquellus de retractu consang. in proemio num. 65. & in §. 1. glos.
18. num. 21. Et accedit quod dispones de aliqua re di-
citur dispositio etiam de altera re ei connecta. Ita Are-
tinus in consil. 29. nu. 20. versi. his breuiter præmissis. & c. dum respondit, quod is, qui dedit mandatum de suscipiendo pecunijs mutuo pro negotijs, dicitur etiam mandasse, negotia geri. cum vnum sit alteri connexum. Et Aretinus secuti sunt Marsilius in rubri. ff. de fideiuso. nu. 218. & Craueta in consil. 232. num. primo, lib. 2.

Secundo confert, quod ius nostrum non patitur, ali-
quem decidere pro parte testatum, & pro parte in-
testatum. Ie. ius nostrum ff. de reg. iuris, vi. Decius. &
Cagnolus multis comprobant, & extendunt. Atqui in casu nostro, nisi dicamus in institutionibus, & sub-
stitutionibus non comprehendit hoc feudum hæreditar-
ium, de quo, ut diximus supra, testator aquē potest disponere ac de alijs bonis suis patrimonialibus, & li-
beris, dicetur, testatore decessisse testatum, quo ad bona patrimonialia & intestatum quo ad hæc feuda. Ergo &c.

Tertio suffragatur in specie magis, quod in dispo-
sitione t̄ vñuerali, sicuti est hæc hæredis institutio, comprobendunt non solum bona testatoris patrimo-
nialia, libera, allodialia, & vt in Regno Neapolitanō appellarunt burgenstica, sed etiam feuda hæreditaria. Ita sane in specie institutionis hæreditis vñuer-
alis senserunt Baldus in cap. 1. in princ. num. 5. versi.
vel dic, quod de succels. feudi, & Guido. Papā in consil. 215. n. 2. & manifeste responderunt Craueta in consil. 256. numero 6. versi. Præterea licet feudum. libr. 2. & nata in consil. 159. nume. 24. libr. 1. Et hos secutus sum in consil. 129. num. 15. libr. 2. & in consil. 955. nu.
22. libr. 10. Et Craueta motus est multis doctorum au-
toritatibus similibus in casibus. Et primum addu-

Tomus Duodecimus.

xix. Corneum in consil. 321. in fine. lib. 4. Iasonem in consil. 224. col. 2. vers. tertio istud. lib. 2. Decium in consil. 76. num. 2. & in consil. 389. numer. 11. & Curtium iuniorē in consil. 26. num. 8. qui similia, vt dixi, scribunt. Corneus enim respondit, in venditione, & concessionē omnium bonorum, continet etiam

49 t̄ feudum, quod alioqui alienari potest. Iasonem vero scripsit, statutum loquens vñueraliter de omnibus bo-
nis, & terris, comprehendere etiam feudales. Sic & Decius in dicto consil. 76. numer. secundo respondit priuilegium concessum. Comiti Palatino, vt legitime posse illegitime natum ad omnia beneficia, compre-
hendere etiam feuda, quæ beneficiorum t̄ nomine co-
tinentur: & sermo ipse vñueraliter ea continet. Ita quo-
que idem Decius in dicto consil. 389. nume. 11. di-
xit, renuntiationem ipsam vñueralem omnium bonorum continere et bona feudalia. Et Decium secutus censuit Curtius iun. in d. conf. 76. nu. 8. prohibitionem alienandi verbis vñueralibus factam comprehendere etiam bona feudalia, quæ alioqui alienari possunt. Et accedit quod post Baldum scriptum reliquit Roma-
nus in sing. 6. 2. incipit. Tu scil. &c. quod in conce-
ssione, & translatione vñuerali dicitur concessum, & translatum feudum, & vasallos.

Quarto & me non parum mouet argumentum, quo in specie vñus est Natta in dicto consil. 159. nume. 25. versi. Et quod ista institutio. lib. 1. quod eo melius & di-
ligentius sic deduco. Testator, qui mandat aliquid a
51 suo hæredes restituī ex propriis bonis ipsius testato-
ris, in necessarium antecedens dicitur rem illam reli-
quise ipse hæredi, cum restituere non possim quod nō accepi, vt inquit glos. in le. Mincipia. in uerbo. auocandum. C. de seruis fugit. & apertius Romanus in sing. 495. incipit. Statutum seu lex, scriptum reliquit, se respondisse, executorem testamenti non incidisse in ex-
communicationem indicto a Constitutione Pontificia contra non executores non restituentes bona, quæ restituī mandauit testator, ex quo ipse executor bona non habuit apud, sed ab hærede tenebantur. Et Romanum secuti sunt felinus in cap. nonnulli. num. 34. uersicu. amplia istam de script. Iason in l. colum. 2. versiculo tertio, adde. ff. de iust. & iure. Decius in leg. 1. num. 5. C. de edendo. in consil. 90. num. 2. & in consil. 233. num. 7. & Curtius iun. in l. 1. nu. 2. ff. si cert. petat. qui similibus comprobant. Restitutio enim quod est conseqvens acceptio præsupponit ipsam acceptio-
nem tanquam necessarium antecedens, sicuti manife-
stum est. Atqui quando testator mandat, hæreda-
tem suam restituī, mandasse dicitur, vt restituat etiam feudum hæreditarium. Ergo testator dicitur prius re-
liquise feudum hæredi. Illa minor argumenti propositio probatur auctoritate quamplurium. Ita san-
ne Iason. Andreas in addition. ad speculato. in titul. de emphyteusi. S. nunc aliqua, in additione, quæ incepit. Quæstio dubia. Baldus in l. Cum virum. nume. 21. C. de fideicom. Alex. in l. si partoni. in princ. colum. pe-
nult. ff. ad Trebell. & in consil. 19. num. 8. lib. 1. Rui-
nus in consil. 1. num. 13. & in consil. 8. num. 10. libr. 1. & in consil. 171. num. 15. lib. 2. Brunus in consil. 10. & in consil. 39. nu. 9. Campeius inter consilia eiusdem Bruni in consil. 1. num. 4. Parfus in consil. 2. num.
43. lib. 1. Curtius iun. in consil. 155. numero 3. & in Tract. de feudi, in quarta parte num. 133. Socinus iun. in consil. 158. nu. 16. lib. 2. Marinus Freccia in Tracta. de sub feudi. lib. 3. in sexta differentia. Rolandus in consil. 1. num. 4. lib. tertio Clarus. in §. feudi. quæst. 85. Thomas. Marinus in Tract. de feudi. titu. 5. de Feudo hæreditario numer. 38. Bursatus in consil. 3. numero 3. & in consil. 49. libr. pri-
mo Nonius in consil. 1. num. 20. Mantica de conie-
turis ultimarum voluntatum. lib. 7. tit. 9. M. Antoni.

T 2 Peregrinus

Peregrinus in Tract. de fideicommissi art. 6. num. 18. & ergo ipse in commentar. de præsumptio. lib. 4. præf. 197. nu. 5. vbi alios non nullos commemorauit.

Quinto huc pertinet & fortior argumentum eiusdem Natura in d. conf. 159. nu. 29. vers. amplius est dicendum. &c. & nu. 30. quod licet in dispositione particulari, ut si testator dicat, lego tibi omnes seruos meos, vel argentum meum, continentur solum res propriæ, vel quasi propria testatoris attamen diuersum est in dispositione vniuersali, ut si testator dicat, lego tibi omnia bona mea. Nam tunc continentur etiam ea, quæ non erant sub dominio testatoris. Immo quod est fortius etiam ea, quæ teniebantur de facto, & non de iure per testatorem. Ita Bal. in l. 1. vers. ultimo nota ff. de statu hom. & in rubr. C. de verbo sign. Barba. in cons. 36. col. 2. lib. 1. & ego ipse in cons. 129. nu. 25. in fine. lib. 2. in cons. 95. nu. 12. & nu. 29. lib. 10. Ergo a fortiori dicendum est nostro in casu, hos testatores voluisse relinquere etiam hac feuda hereditaria, quorum vtile dominium habebant.

Sexto a fortiori facit auctoritas eorum, qui affirmantur ēt in sermone, & dispositione generali comprehendendi feudum hereditarium. Ita sanè Baldus. in cap. 1. §. in generali num. 1. in fine. Si de feudo fuerit controueria inter dominum, & agna. Alex. in consili. 16. col. 2. lib. 2. Corneus in consilio 321. in fil. lib. 4. Curt. junior in consili. 26. col. 4. numer. 8. vers. præterea ultra & in consili. 110. nume. 24. versic. sed quid fortius, & nume. 27. & Craueta in consili. 256. num. 5. lib. 2. & hos secutus sum in consili. 129. nume. 13. lib. 2. Et huius quidē opinionis ea est ratio, qua dicimus in dispositio- net generali non comprehendendi feudum non hereditarium, sicut ex pacto, & prouidentia, de quo loquuntur dictus §. in generali infra. Est sane ratio, quia cum feudum ex pacto, & prouidentia alienari non possit sine consensu domini, non præsumitur in alienatione generali comprehensum, ne ipse alienans incidat in pœnam caducitatis, & amissionis feudi: sicut dicimus, dispositionem & generalem non extendi ad prohibita, & illicita. l. si procurator. ff. de conduct. in debito & leg. quamquam ff. de ritu nuptia. & tradunt Castren. in consilio 397. Præmittenda sunt. num. 1. in fine, lib. 1. Alexand. in consilio 95. nume. 2. lib. 6. & in consilio 10. in fine. libr. 7. Iason in l. filius a patre. §. vltimo in Secundo notable. ff. de liberis & posth. Decius in ea. ex litteris column. vltim. de constitut. & in consili. 184. col. pen. versic. vel dicamus, & alijs comprobat Crau. in consili. 200. num. 6. lib. 1. in consilio 241. colum. 11. versic. ad quartum respondetur in consili. 246. nu. 12. & in dicto consili. 256. num. 5. lib. 2. Hæc sane ratio cef sat in feudo vere hereditario, quod alienans potest sine consensu domini directi, ut dixi supra in secundo premiso.

Septimō & vltimō confert, quod ne testatoris & dis- positio reddatur vana, utilis, & elusoria, ita debet interpretari, ut in ea contineantur, & comprehendantur, quæ alias non comprehendenderentur: sicut simili in casu egregie respondit Paulus in l. Pediculis. §. item cum quererentur. ff. de auro, & argento legato. secundum interpretationem Accursii. & Bartoli, ibidem, 58 quod licet in legato & generali non comprehendantur ea, quæ testator habebat causa negotiationis & mercatura. l. generali. §. vxori, ff. de usufructu legato atamen hoc intelligitur, quando legatum est vtile, arque ita subsistit, secus vero si esset vanum, & inutile. Idem scribunt Romanus in sing. 437. In legato generali. & in consilio 31. Visis in fine. Castren. in l. Qui Romæ. §. Callimachus. column. 4. & in leg. si stipulatus fuerit. col. 2. ff. de verbo. oblig. Durans in tract. de arte testandi. titu. de legatis, cautela. 19. & Ludouicus Gomezius in §. item seruiana. num. 19. instit. de

- actio. Atqui nostro in casu, nisi dicamus, testatores nostros reliquisse dictis eorum filijs, descendantibus institutis, & alijs substitutis feuda hæc, sequeretur dicendum, institutiones, & substitutiones esse inanæ & frustatoria: cum bona libera, & allodialia sint (ut in facto præsupponitur adeo modici valoris, ut soluto ære alieno ipsorum testatorum, & deductis legitima, & trebellianica, ac alijs oneribus, nihil penè permanerit apud hæredes institutos).
- Quinta cum pertinentiis concessas intelligi si quæ sunt.
- Carolum U. Imp. potuisse separare Castrum Soranæ à Ciuitate Parma. Soranæ Castrum alids Parma subiectum. Carolum U. separasse.
- Factum constantia fuisse ad annos 30. nu. 25.
- Principem concedendo Vasallo aliquid non præsumi ratiuose alteri Vasallo præjudicare.
- Iurisdictionem maioris Magistratus concedi ubi derogantur statuti & decretis de ea.
- Olegii oppido tributam esse iurisdictionem maioris magistratus per Dux Mediolani.
- Leges ciuitatis dominantis non afficer separatos à Ciuitate per infederationem.
- Separatis à ciuitatis dominio per infederationem non praedicari leges ciuitatis.
- Infedat. & separatis non praedicari Statuta ciuitatis dominantis.
- Feudatarii subditum non posse ab eo eximi per ciuitatem ciuitatis dominantis.
- Feudat viuum non posse inuitum a domino disuestiri.
- Iurisdictiones posse a Princepe moderari.
- Jurisdictionis superioritatem censi semper Principi reseruatam. nu. 33.
- Feudum non posse a Princepe tolli, sed ei tamen noua forma dari. contra 39.
- Ius priuati non posse tolli lege priuata vel generali.
- Legem generali tolli etiam ius priuati.
- Imperium supremum Principi reseruatum operari solu quosdam effectus, non omnes tamen.
- Superioritatem Principis eius esse vis & natura ut recognoscendis sit.
- Superioritatem Principis non efficere ut cause.
- Feudatariorum in prima instantia ad eum spectent.
- Feudatarios in prima instantia esse indices.
- Feudo nouum modum succendi fieri posse per Dominum, modo parum ledat.
- Ius tertii lege priuiali tolli posse soluto pretio domino. num. 41.
- Feudo ex pacto & prouidentia per antecessores non fieri documentum.
- Parm. m. esse separatam iurisdictionem à Placentia.
- Separationem urbium & locorum cognosci ex separatis astimis, iudicibus, statutis, a pellitionibus, moneta, ponderibus.
- Moneta varietatem significare diuersas iurisdictiones.
- Jurisdictionem esse similem dominio, quæ nisi cumulatiū non reperiuntur penes duos.
- Criminis agnationem esse indicis loci. nu. 53
- L. I. C. rbi de crimine ag. declarata.
- Forensi nec prudere statutum quod non obest.
- Statuta diuersarum urbium non ligare, qui, sunt diuersarum urbium, licet sub eide Princepe.
- Forensem non gaudere priuilegio decreti de maiore Magistratu.
- Feudatarii subditum, esse coram maiore Magistratu trahi ab subdito alteri feudatario.
- Subditum feudatarii non diei propriæ Principis subdui.
- Prestationem probare.
- Observantia ambigua interpretari, quæ sit uniformis. nu. mero 62.
- Jurisdictionem prescribi tempore immemorabili.
- Confuetudinem interpretatiuam non excludi a statutis.
- Conseruandam contra statuta non allegari quando est contraria.
- Tituli diuersi arguant diuersitatem iurisdictionis.
- Prouindiam unam constitutere Parmam, & Placentiam.
- Cives ditiorum ciuitatum sub eodem Princepe non cense ri inuicem cives sed Forenses.
- Pertinentias Castris debere probare cum cuius Castro 71 Feudatarii subditum in ciubis conuenire coram maiore Magistratu subditum alterius Feudatarij, & etiam ciuitatibus & coram feudatario ex no. ord.
- Parmensi Decretum de maiore Magistratu declaratum. Jurisdictionis maioris Magistratus in subditos feudatariorum Parma, explicata.
- F A C T I S P E C I E S.**
- I**llustrissimus atque Excellentissimus Princeps. D. Io. Galeacius Maria Sforcia Vicecomes Dux Mediolani. & tunc Dominus Parma, anno 1490. separavit multa castra, & oppida territorij Parmensis ab ipsa ciuitate Parma, & ex perillustri D. Comiti Bertrando Rubeo, qui deinde appellatus fuit Comes sancti secundi, dedit, & concessit cum omnibus homagijs, honoribus, franchijs, regalibus quibuscumque, facultatibus, possessionibus, proprietatibus datijs intratis, pedagijs, &c. & omnibus alijs iuribus, & pertinentijs, mero & mixta imperio, ac omnimoda, & solemnissima gladij potestate, & iurisdictione, iuribus & prærogatiis iuriis in omnibus, & singulis predictis ipsi Illustrissimo D. Duci, ac Ducali Camerae quoqmodo spectantibus, & pertinentiibus, vel quæ quoqmodo pertinere possent, exceptis tamen gabella salis, & qua neminem exceptum esse vult, ac datijs tam mercantia, quam qualorum, & ferraria, que non sunt propria, dictorum castrorum, sed spectant ad ciuitatem in qua solent incantari. Quæ quidem gabella salis, & datia possint in dictis castris, terris, & uillis exerceri his modo, & forma, quibus ante presentem inuestituram exerceretur, & non aliter Reservatis etiam taxis equorum, & logamentiis stipendiatur pro Ducali Camera, & superioritate, ut moris est. & cetera.
- Hac concessio & inuestitura feudalium fuit pro tempore a Sede Apostolica, et ducibus Parma, qui in eo Ducatu successerunt confirmata.
- Anno 1526. Clemens vii. Pontifex Maximus suo et sedis Apostolica nomine tanquam Dominus dicitur Parma edidit constitutionem, quam Decretum appellant, de maiori Magistratu. Quod quidem decretum anno 1546. confirmauit, seu denuo condidit, et promulgauit Illustrissimus atque Excellentissimus D. Petrus Aluisius Farnesius Dux eiusdem ciuitatis Parma, cuius Serenissimi successores obseruari hactenus illud fecerunt.
- Presupponitur etiam in facto, quod superioribus diebus, exhortaria inter quosdam incolas Bercettæ agri Parmensis vasallos subditosque Illustriss. D. Comitis Sancti Secundi illius oppidi feudatarij, et quosdam incolas Vallis Mozzula agri Placentini vasallos subditosque Illustrissimi D. Marchionis illius opidi, occisus fuit unus ex Bercenensisibus, et graniter vulneratus unus ex dicta Valli Mozzula.
- Præcedit nunc maior magistratus Parmensis, huius criminis, et delicti cognitionem ad se spectare. E contra vero contendit predictus D. Comes S. Secundus ad se ad suos officiales, et iudices pertinere de hoc delicto cognoscere, et delinquentes punire. Quare de pluribus dubiis contingit.
- Primo, an concessione feudi facta a Duce Mediolani